

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ

**III Міжнародної
науково–практичної конференції**

**„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО
ОЧИМА МОЛОДИХ”**

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**19-20 травня 2010 року
м. Рівне**

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали III Міжнародної науково–
практичної конференції студентів, педагогів,
психологів та молодих науковців. Частина 2.
Природничо-математичний та суспільно-
гуманітарний напрями. – Рівне: РВВ РДГУ. – 2010. –
150 с.**

Програмний комітет:

Постоловський Руслан Михайлович – канд.іст.наук, проф., ректор – **голова оргкомітету**
Поніманська Тамара Іллівна – канд.пед.наук, проф., проректор з наукової роботи РДГУ – **заступник голови оргкомітету**;
Гон Максим Мойсейович – докт.політ.наук, проф.;
Павелків Роман Володимирович – докт.психол.наук, проф.;
Пальчевський Степан Сергійович – докт.пед.наук, проф.;
Сяський Андрій Олексійович – докт.техн.наук, проф.;
Войтович Ігор Станіславович – канд.пед.наук, доц.;
Воробйова Ірина Анатоліївна – канд.пед.наук, доц.;
Галатюк Юрій Михайлович – канд.пед.наук, проф.;
Галуха Любов Юріївна – канд.іст.наук, доц.;
Каштан Сергій Степанович – канд.техн.наук, доц.;
Максимцев Юрій Романович – канд.фіз.-мат.наук, доц.;
Павелків Віталій Романович – канд. психол. наук, доцент
Черніговець Тетяна Іванівна – канд.пед.наук, доц.;
Черній Алла Леонідівна – канд.політ.наук, доц.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 29.04.2010р.)

УРЯД РУМУНІЇ В КОНТЕКСТІ ПОДІЙ «ПРАЗЬКОЇ ВЕСНИ»
Віруцька Світлана, аспірантка, Постоловський Р.М., к.і.н., проф., ректор
Рівненський державний гуманітарний університет

В історії міжнародних відносин 60-70 років події 1968 року в Чехословаччині займають особливе місце. Оскільки вони вплинули не тільки на долю країни в якій відбулися, а й наклали свій відбиток на міжнародну спільноту.

Реакція на ці події звичайно ж не була однозначною, і з плином часу вона змінювалась. Але навіть серед Організації Варшавського договору (ОВД) були такі країни, які не підтримували жорсткої реакції на чехословацькі реформи, серед цих країн Румунія. Говорячи про певне ставлення до події, варто пам'ятати, що реакція країни, зазвичай, залежала від цілей які переслідували їхні очільники, тому вона була такою різноплановою.

Нагадаємо, що «Празька весна» - це період спроб політичної лібералізації у Чехословаччині, або реформаторська спроба побудови соціалізму з «людським обличчям», принаймні такої думки дотримуються більшість дослідників даного періоду. Однак думка СРСР і його союзників по ОВД в той період була іншою: «радянська пропаганда відкрито запевняла, що це результат змови правих реакційних сил, які задумали змінити державний і суспільний лад в Чехословацькій соціалістичній республіці (ЧССР)», або «спроба зовнішніх сил, наприклад, держав членів НАТО чи США, використати суспільні процеси у Чехословаччині в 1968 році для відриву цієї країни від соціалістичної співдружності» [7,с.163]. Існує думка, що союзники по ОВД побоювалися «цепної реакції» в сусідніх соціалістичних країнах, де ще пам'ятали соціальні потрясіння недалекого минулого (напр., НДР в 1953р., Угорщина в 1956р.), що й зумовило ворожість до Чехословацького експерименту, не тільки радянського але й східно - німецького (В. Ульбріхт), польського (В. Гомулка) і болгарського (Т. Живков) керівництва. Поширеною є думка, що особисто лідер СРСР Л. Брежнєв зразу не був так радикально настроєний як його колеги по договору, і лише поступово народжувалося силове рішення, виникали контури відомої доктрини «обмеженого суверенітету». Дослідник В. Мусатов висловив думку, що «якби під час тих подій, поруч з Брежнєвим стояв якийсь визначний військовий діяч, то Радянський Союз під приводом даної ситуації, ще в травні ввів би свої війська в Чехословаччину, а заодно і в Румунію» [4]. Це все може означати лише те, що не такими вже дружніми були стосунки у країн, «братів» по ОВД.

Але факт залишається фактом, все закінчилося введенням в країну військ СРСР та її союзників по ОВД крім Румунії. Видається цікавим, чому країна союзниця не підтримала своїх колег по договору, не захотіла брати участі у введенні військових сил на територію чужої держави. І тим самим придушити «революцію»/«контрреволюцію» або «косметичну спробу просоціалістичних реформ» [4]. Напевно, щоб зрозуміти позицію Румунії, цього «enfant terrible» «соціалістичного табору», як виразився чеський історик Й. Гоппе [3,с.23], потрібно простежити взаємодію її стосунків з СРСР.

Радянсько - румунські різноголосся досягли свого апогею ще задовго до Чехословацьких подій 1968 року, в квітні 1964 року, коли ЦК Румунської робітничої партії схвалив так звану «квітневу декларацію». В ній у відповідності з Декларацією комуністичних і робітничих партій, прийнятою в Москві 1960 року, говорилося, що ні одна із комуністичних партій не може мати привілейованого положення і диктувати другим партіям лінію дій і свої погляди. Іншими словами, це означало на думку Й. Гоппе, що «поруч з Китаєм, Албанією, Югославією, Румунія перестала визнавати Москву центром світового комунізму» [3,с.23]. Більш того, румуни не обмежилися лише декларацією, вони стали проявляти самостійність у зовнішній політиці, переорієнтовуючи її на Китай і Югославію, а на заході на Францію та США. В 1965 році в Румунії змінився керівник соціалістів, ним став М. Чаушеску. За його діяльності протиріччя між Румунією та іншими країнами радянського блоку посилювалися ще більше. Восени 1967 року Румунія відмовилася від участі в спільних навчаннях армій країн ОВД. М. Чаушеску заявив, що його країна має намір обирати свою власну військову доктрину, незалежну від ОВД [3,с.23]. Отже, при таких настроях в керівництві Румунії країни співдружності не могли дозволити їй брати участь в їхніх нарадах, і передбачуваним стало те, що згодом її просто не запрошували, оскільки збиралися обговорювати внутрішньо - політичне становище в Чехословаччині, а націоналістично - сепаратистська лінія Чаушеску у співдружності їм була відома. Румунський «вождь» виступав проти будь-якого втручання в справу Чехословаччини і КПЧ. Але не тому що він був ідеалістичним прихильником демократії і плюралізму, він думав перш за все про інтереси Румунії та свого націоналістичного курсу, через що виступав в дусі захисту повного суверенітету. Як стверджує А. Алексєєв, його зовнішньополітичні розрахунки відповідали ідеї посилення незалежності курсу Праги від Москви, тому не дивно, що Бухарест намагався підтримувати лідерів Чехословаччини, тим самим провокуючи їх до більшої рішучості в проведенні реформ [1,с.53]. СРСР та його союзників звичайно не влаштовувала така «особлива» позиція, тому всіма силами вони намагалися нейтралізувати ці зусилля керівництва Румунії. Після наради Політичного консультативного комітету 6-7 березня 1968 року в Софії, у якій брав участь і О. Дубчек (лідер ЦК КПЧ), Румунія була виключена зі складу обговорення чехословацької тематики. І хоча як вказує В. Мар'їна, Дубчек пропонував підтримувати співпрацю та контакти з РКП, цього не відбулося, як продемонструвала нарада «шестірки» в Дрездені [3,с.24].

Представники уряду Румунії надавали великого значення політичним зустрічам та покладали надії, що вони будуть сприяти нормалізації стосунків між країнами учасницями. Але одночасно підтверджували негативне ставлення Румунії до трьохсторонніх або чотирьохсторонніх нарад, та висловлювали ідею про користь розроблення і уточнення принципів взаємовідносин між державами співдружності.

Не дивлячись на дані події уряд Румунії з увагою спостерігав за ситуацією в Чехословаччині. 22 березня 1968 року уповноважений в справах ЧССР в СРР К. Комарек повідомив з Бухаресту: «Внутрішньополітичний розвиток ЧССР тут сприймається з симпатіями» [3,с.24]. Але не такою вже простою і передбачуваною була ситуація в самій Румунії, оскільки ЧССР симпатизували студенти, інтелігенція, середні класи та постраждали від репресій, тому уряд побоювався можливості розвитку демократичних ініціатив знизу. Хоча лідер Румунії був переконаний, що завдячуючи проведенню політики незалежності, вдалося своєчасно попередити посилення внутрішньополітичної напруги в країні, щоб не допустити нічого подібного як у Чехословаччині. За ідеєю М. Чаушеску Чехословаччина мала піти по румунському шляху розвитку, а не продовжувати орієнтацію на СРСР, але цього як показала історія не

сталося. На думку Й. Гоппе офіційна Прага в той період зовсім не розглядала як варіант йти по румунському шляху і змінювати зовнішньополітичний курс [3,с.24].

У документальних архівних матеріалах, відомий політичний діяч Чехословаччини Ч. Цісарж, який певний час був послом ЧССР в Румунії, згадує про візит в середині березня у Прагу, румунської делегації на чолі з М. Чаушеску. Як повідомлялося головною ціллю візиту було підписання нового договору між Румунією та Чехословаччиною, оскільки строк дії старого договору від 1948 року вичерпався [6,с.87]. Разом з ним прибули державні діячі з Румунії В. Влад із ЦК РКП і Г. Марін із МЗС (представники які відповідали за зв'язки Румунії з комуністичними країнами), та в особистій розмові з Цісаржем вони завірили, що уряд їх країни вважає вкрай важливим визнання поваги та суверенітету кожної із соціалістичних країн і невтручання у їх внутрішні справи. Після даної бесіди Ч. Цісарж занотував: «Румунію у ставленні до наших реформ можна прирівняти до Югославії та великих комуністичних партій Заходу» [5,с.20].

ЦК РКП не погодившись з твердженням Москви про те, що в Чехословаччині готується контрреволюційний переворот, озвучив свою позицію щодо даного питання. Вказавши, що вирішення власних проблем являється невідкладним правом і обов'язком кожної комуністичної партії. І румунська сторона притримується тієї думки, що в ситуації яка склалася, будь яка форма впливу на партію та чехословацький народ не тільки не наблизитиме вирішення проблеми, а швидше уповільнить її, підтримуючи і стимулюючи ті сили, які зацікавлені в тому щоб загострити ситуацію в ЧССР[3;с.24]. Зрозуміло, що така заява отримала негативний резонанс в компартії країн членів ОВД. Наприклад, голова болгарських комуністів Т. Живков, оцінив румунську заяву як підтримку ревізіоністів ЦК КПЧ. Що ж до Чехословаччини то її реакція звичайно була іншою: лист з подякою за розуміння та симпатію та запрошення М. Чаушеску відвідати ЧССР.

Щодо реакції румунського керівництва на вторгнення у Чехословаччину, то вона була майже на грані істерії. Беручи до уваги слухи, в дипломатичних колах, про те що армії країн ОВД готуються до вторгнення в Румунію, негайно після 2 серпня в країні, наряду з армією була створена так звана Патріотична гвардія для захисту незалежності країни. Був прийнятий закон, згідно якому іноземні війська могли знаходитися на території країни тільки з дозволу парламенту. З тих пір навчання і маневри ОВД на території Румунії не проводилися [7,с.226].

Таким чином, відмовившись від вторгнення 68-го року Румунія підкреслила свою національну автономію, намагаючись показати Заходу і Сходу свою важливість, а головне консервувати авторитарний режим, який вже в той час отримав назву «національного комунізму». Тим самим показавши, що румунська армія та народ готові дати відсіч у випадку аналогічних дій проти Румунії. Дана акція ОВД тільки посприяла укріпленню позицій румунського уряду, і об'єднанню навколо нього народних мас. Відношення Румунії до подій 1968 року в Чехословаччині не потерпіло змін, вона витримала свою рішучу позицію, оцінюючи вторгнення як військову інтервенцію і окупацію. А головне, вона єдина з табору країн соціалістичної співдружності не підтримала військового вторгнення в Чехословаччину, називаючи це, як вказує Н. Дейвіс, «кричущим порушенням суверенітету» [2,с.1143], яке не можливо виправдати.

Список використаних джерел

1. Алексеев А. Чехословакия, 40 лет назад. // Международная жизнь. - №7. - 2008. - С.48-56.
2. Дейвіс Н. Європа. Історія. Пер. з англ. П. Таращук. - К.: Основа, 2008.
3. Марьяна В. Пражская весна 1968 года: к вопросу о международном резонансе. // Славяноведение. - №3. - 2008. - С.22-47.
4. Мусатов В. О «Пражской весне» 1968 года. Анатомия вторжения. / [http:// www.pseodology.org](http://www.pseodology.org).
5. Политический архив XX века. «Пражская весна» и позиция западноевропейских компартий. // Вопросы истории. - №12. - 2008. - С.3-23.
6. Человек «Пражской весны». Воспоминания Честмира Цисаржа. // Славяноведение. - №3. - 2008. - С.76-99.
7. Чехия и Словакия в XX веке: очерки истории: в 2 кн.(XX век в документах и исследованиях) / отв.ред. В.В.Марьяна; Ин-т славяноведения. - М.:Наука, 2005.

ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА РОСІЙСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ 1990-Х РР.: ПОШУК СТРАТЕГІЇ

**Генег Ірина, аспірантка, Троян С.С., докт.іст.наук, професор
Рівненський державний гуманітарний університет**

Після розпаду Радянського Союзу докорінно змінилися міжнародні відносини в Європі та у всьому світі. Вихід Росії на міжнародну арену як нової незалежної держави поставив перед російським керівництвом нагальну потребу визначення її подальшої долі, пошуку найбільш ефективної моделі політичного і соціально-економічного розвитку, національної ідентичності, чіткої зовнішньополітичної стратегії, заснованої на розумінні довгострокових національних інтересів і адекватної оцінці власних можливостей для їх забезпечення. Основним завданням нової російської політичної еліти стало визначення місця і ролі Російської Федерації в новій постбіполярній системі міжнародних відносин, послідовна реалізація і захист власних інтересів на міжнародній арені.

З моменту офіційного проголошення незалежності Російською Федерацією становлення її зовнішньої політики можна розділити на три етапи як за цілями і пріоритетами, так і за рушійними силами: I – 1991-1994 рр.; II – 1994-1998 рр.; III – з 1999 року.

Безперечно, що після усунення ідеологічних перепон в Європі одним з найважливіших зовнішньополітичних векторів Росії стає Європа чи євроатлантичний напрям, де російському керівництву необхідно було вибудувати відносини з колишніми опонентами Радянського Союзу – країнами Заходу та їх інститутами. Москва збиралася здійснювати курс на повноправне партнерство з Заходом, інтеграцію з ним.

У серпні 1991 р. на багатотисячному мітингу демократичних сил в Москві міністр закордонних справ РФСР А.В.Козирев проголосив нову зовнішньополітичну стратегію, згідно з якою США та інші західні демократії стають для Росії друзями, а в найближчій перспективі - союзниками. Практично відразу після розпаду СРСР нові відносини Росії з Заходом були сформовані в російсько-американській Хартії партнерства і дружби, а потім отримали продовження у ванкуверській і московській деклараціях президентів Єльцина і Клінтона, а також в договорах Росії з провідними державами Західної Європи. Російське МЗС визначило свій західний зовнішньополітичний курс: «...

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Волошин М.О., Волошин О.М. Дилатометричні та в'язкопружні властивості полімерних металонанокомпозитів	3
Килюшик Тетяна, Воловик Г.П. Аналіз чисельності метеликів роду COENONYMPHA на території Білоозерського масиву Рівненського природного заповідника.	4
Гроголь Святослав, Нечипорук Ірина. Хімічне розпізнавання речовин за допомогою сенсорів.	5
Кошицький В.В., Ковальчук Іван. Безвідходні технології в сільському господарстві.	6
Кущеріб Тетяна Миколаївна. Риюча діяльність ссавців як чинник, стимулюючий процеси ґрунтоутворення.	7
Макєєва Діана, Яремчук Дарина, Демчик С.П. Знаходження нестационарної теплопровідності всередині плоскої стінки.	8
Малежик Петро, Січкач Т.Г. Термомеханічні властивості епоксидних композитів, наповнених нанодисперсним алмазом.	10
Філіппова Лариса Валеріївна. Вивчення фізико-хімічних властивостей в реакції окиснення СО на Fe-Mn оксидних системах.	10
Цегельник Юлія, Лопаткін Р.Ю. Генерація квазімонохроматичного рентгенівського випромінювання за допомогою сфокусованого пучка протонів.	12
Адамчук Анна, Бишук Віталій, Панай Ольга, Вороницька В.М. Розробка web-сайту факультету математики та інформатики РДГУ.	14
Андросов В.И., Данич В.Н. Модель информационно-управленческой архитектуры организации и защита информации.	17
Гаврюсєва Д.М., Вороницька В.М. Розробка мультимедійної НКП «Векторна комп'ютерна графіка».	18
Мельник Павло, Пожидаєв В.Ф. Розробка комп'ютерної моделі для проведення чисельних експериментів по вивченню тягово-динамічних характеристик тягового рухомого складу.	18
Опанасюк О., Петрівський Я.Б. Чисельні експерименти по реалізації методу регуляризації Тихонова із застосуванням одного із сучасних програмних продуктів комп'ютерної математики Mathcad.	20
Пастушок І. В., Подляшаник Л. А. Узагальнення результатів розв'язку задачі Колмогорова-Нікольського на різних класах функцій.	21
Придюк П.І., Петрівський Я.Б. Розробка експертної системи діагностування комп'ютерних засобів.	22
Романюк С. М., Соколовська О.П. Автоматизація знаходження багатofакторних регресійних моделей.	25
Сірець О. В. Динаміка нелінійної динамічної моделі Солоу для випадку лінійно-однорідної виробничої функції.	26
Файчук О.О., Сяська Н.А. Метод математичного моделювання як один із засобів розвитку творчих здібностей учнів під час розв'язування планіметричних задач.	27
Ярошак Роман, Батишкіна Ю.В. Розробка он-лайн гри для мобільних телефонів на платформі JAVA.	29

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Абрамчук Катерина, Шеретюк В.М. Особливості діяльності німецької окупаційної системи вербування та депортації на Волині в 1941 – 1945 рр.	30
Андрєєва Анастасія. Торгівельна конкуренція як головний конфліктогенний чинник у відносинах між Англією та Нідерландами (XVII ст.).	32
Бондарець Олександр, Сєверова О.В. Специфіка російського лібералізму в концепції Б.М. Чичеріна.	33
Віруцька Світлана, Постолюк Р.М. Уряд Румунії в контексті подій «Празької весни».	35
Генега Ірина, Троян С.С. Зовнішня політика Російської федерації 1990-х рр.: пошук стратегії.	36
Головіна Кароліна, Давлєтов О.Р. ВДМ – від «сестринських громад» до єдиної державної організації для дівчат у Третньому рейху.	38
Гуменюк Олеся, Кукурудза А.В. Релігійна домінація у франко-візантійському суперництві VIII-IX ст.	39
Давидчук Сергій, Савчук П.О. Україна-Ізраїль: співробітництво на рівні силових структур.	41
Данильчук Тамара. Франко-німецьке протистояння у форматі Марокканської кризи 1905-1906 рр.	42
Доценко Катерина, Давлєтов О. Р. Ідея об'єднаної Європи: зарубіжна історіографія.	43
Дудка Наталія, Давидюк Р.П. Від УНДО до ФНС: причини радикалізації політичної платформи Дмитра Паліїва.	45

Євсович Роман, Сєверова О.В. Благодійність у Росії в 2-й пол. XIX – поч. XX ст.: традиції та особливості.	46
Звягіна Олександра, Давлетов О. Р. Ідеологія неонацизму в сучасній Україні.	48
Зущенко Оксана, Карпухіна Тетяна. Міжнародна реакція на голодомор 1932-1933 рр. в Україні.	49
Івчик Наталія, Гон М. М. Питання прававласності поляків та євреїв у південно-західному краю Російської імперії другої половини XIX століття.	50
Ісаченко Вікторія, Побірченко Н.С. Павло Гнатович Житецький – фундатор української педагогічної думки другої половини XIX – початку XX століття.	52
Капустін Г.М., Стоколос Н.Г. Організація та проведення ювілейних святкувань, як одна із форм місіонерської діяльності братств на Волині в другій половині XIX – на початку XX ст.	53
Капустін К.М., Моця О.П. Проблема розвитку південноруських земель у післямонгольський час в дореволюційній історіографії.	54
Козачук А. А. Ставлення української еліти щодо процесу інкорпорації Гетьманщини до складу Російської імперії в I пол. XVIIIст.	56
Колегова Диана, Панкова Вікторія. Політика разрушений: взгляд истории.	58
Кривобороденко Сніжана, Міняйло І. В., Волков О.Г. Критика кантівської теорії О.О. Козловим та простір і час історії.	58
Литвиненко Наталя, Нестеренко Л. О. Науковий спадок І. В. Луцицького.	59
Лукащик Ганна, Савчук Петро. Зовнішньополітична доктрина СРСР у 20–30-і рр. та Німеччина	60
Мишков В. Я., Шугаєва Л. М. Становище громад старообрядців в сучасній Україні: проблеми та перспективи розвитку.	61
Міюц Ю.В., Давлетов О.Р. Перебудова шкільної освіти у Третньому рейху (1933-1939 рр.): на прикладі діяльності Орденсбургів.	63
Паврозник Тетяна, Давидюк Р.П. Протиріччя у партії „Сельроб” напередодні та в умовах парламентських виборів 1928 року у Польщі.	65
Писцьо Віталіна Романівна. Репатріація українських громадян вивезених на примусові роботи до Німеччини.	66
Процюк Віктор, Шеретюк В. М. Анархізм Нестора Махна як унікальна національна складова анархістського руху Російської імперії.	68
Радовенчик Тарас. “Київська наступальна операція” в планах німецького командування.	70
Романчук Тетяна, Гон М. М. Особливості національної консолідації у повоєнній Німеччині.	72
Самсонюк Т., Гон М. М. Особливості ведення слідства органами НКВС стосовно членів ОУН у 1939-1941рр. (на прикладі архівно-слідчих справ Державного архіву Рівненської області).	73
Сейтумерова Э.З., Зарединова Э.Р. Историческое наследие крымскотатарского народа: традиции и современность.	75
Столярчук О.Ф., Галуха Л.Ю. «Острозька Біблія» - особлива духовно-літературна пам'ятка українців.	76
Стрільчук М.С., Савчук П.О. Основні етапи формування колоніальних імперій європейських держав.	77
Троян Віктор. Проблема європейської ідентичності в основних концепціях пан'європеїзму.	79
Харковець Анна, Гон М. М. «Расовий концепт націонал-соціалізму: теоретичні аспекти та практичне втілення».	81
Хромов Пётр, Семёнова Н.В. Изучение в Украине и России национально-освободительной борьбы ОУН и УПА 1939-1954 гг.	83
Виперайленко Ірина, Котова Л.В. Підвищення рівня зайнятості молоді на вітчизняному ринку праці.	84
Говоров Н.П. Поколение информационного скольжения.	86
Ілляк Олексій. Проблеми професійної орієнтації та зайнятості молоді на ринку праці України.	87
Лялина А.И., Андреева-Лялина З.В. Украина и Европейский Союз: проблемы евроинтеграции.	89
Наумов Андрій. Політична культура сучасної української молоді: стан і перспективи розвитку.	91
Слабчук Т.А. Особливості та проблеми формування інституту жіночого політичного лідерства у сучасному політичному процесі України.	92
Українець В. О., Гон М. М. Етнічний екстремізм – теоретичний аспект.	93
Shkolenko Dar'ya, Suleimanova V.R. Some problems and tendencies of english semantics.	94
Антончук Анна, Воробйова Л.М. Концепція людини і світу в творчості Ернеста Хемінгуея.	95
Байло Ю. Лінгво-методичні основи тестування з іноземної мови у Вищих навчальних закладах.	96
Бражук В. Рефлектирующий герой в пьесе А. Вампилова «Утиная охота».	97
Дячук Оксана, Середюк Л.А. Використання мультимедійних технологій у вивченні німецької мови.	98
Катеринчик Юлія, Середюк Л.А. Художня майстерність Гете у філософській драмі «Фауст».	100
Козлюк Н.В., Михальчук Н.О. Характеристика фабульного тексту з погляду його діалогічності.	101
Коробчук Віталія, Воробйова Л. М. Художній світ новел Джека Лондона.	103

Кудрєвич Юлія, Фрідріх А.В. Семантико-структурні та стилістичні особливості фразеологічних одниць сучасної англійської мови на позначення «характеристика людини»	105
Куценко Анастасія, Воробйова Л.М. Інтертекстуальні явища у творчості Дж. Г. Байрона	108
Лєвчишин Марія, Михальчук Н.О. Романтизм як літературний напрям	109
Магас Оксана, Воробйова Л.М. Біографізм новел Ернеста Гемінгвея	111
Маландюк Тетяна, Ярута Н.П. Some peculiarities of Charles Dickens' individual literary style in the novel "Bleak house"	112
Михальчук Н.О., Забава М.М. Компаративний аналіз драматургії В.Шекспіра та Б.Шоу	114
Міхєнко Оксана, Зубілевич М.І. Розвиток іншомовної комунікативної культури учнів молодших класів засобом інтегрованих занять з англійської мови	115
Назарук Анна, Серєдєк Л.А. Концепт „жінка” в німецькій фразеології	116
Плєвако Наталія, Бігунова С. А. Особливості писемних текстів різних жанрів побутового стилю (на матеріалі англійської мови)	117
Попик І.О. Прояви творчої ідентичності Б.Бойчука у збірці „Третя осінь”	119
Рачок Вероніка, Фрідріх А.В. Компаративний аналіз структурних та семантичних особливостей колоративних композитів української та англійської мов	120
Сичова Анна, Фрідріх А.В. Функціональні особливості інтертекстуальності у творах Д.Брауна («Код да Вінчі», «Ангели і Демони»)	123
Сузанская Т.Н. Некоторые особенности эволюции материнской темы в истории русской литературы XIX-XX вв.	125
Базик Людмила, Костюк Л.К. Відродження писанкарства та його популяризація на сучасному етапі	127
Бєнєщук Руслан, Савчин Л.М. Розвиток художніх потреб дітей на заняттях у хореографічному колективі	128
Димченко Сергій. Педагогічна взаємодія викладача та студента у процесі навчання гри на ударних інструментах	129
Карєва Єкатєрина, Дубинина Д.Н. Использование нетрадиционных техник рисования в работе с детьми, имеющими речевые нарушения	131
Коваленко Анна, Аксьєнова І. Ю. Стилїзація хореографічного твору як формотворчий процес (на прикладі діяльності дитячого хореографічного колективу)	132
Ковбарь Ольга, Волошина Л.П. Становлення балетного мистецтва в Україні (20-30-ті рр. XX століття)	133
Комисарук Татяна, Горбатова Е.В. Использование игровых приемов в изобразительно-творческой деятельности старших дошкольников	135
Лапсюк Надія, Горбачук Р.Л. Танець модерн як засіб вираження психологічного стану танцівника	136
Лєгка Алїна, Аксьєнова І. Ю. Роль Іржі Кїліана у сучасному хореографічному мистецтві	137
Мєльнїк Тетяна, Волошина Л.П. Історія розвитку та становлення хореографічного мистецтва Рівненщини	139
Мєльнїчук Олена. Модернізм в українській драматургії кінця XIX – початку XX століття	139
Омєлящїк Інєсса, Горбатова Е.В. Развитие изобразительного творчества детей старшего дошкольного возраста	141
Сидорик Тетяна, Голод І.В. Роль ілюстраторів часопису «Будяк» у розвитку сатиричної графіки Львова у 20-х роках XX ст.	142
Черніговець Т.І. Функціонування дитячого фольклорно-ігрового дозвілля в контексті сучасних глобалізаційних процесів	144
Черніговець О. Класична музика – ефективний засіб психотерапії (аналітичний огляд інформаційних матеріалів)	145
Гєккєль А.В. Вплив творчості Тараса Шевченка на розвиток хореографічного мистецтва в Україні	145
Яцюк Ганна, Лобан Т.Й. Тренаж в системі підготовки виконавця народно-сценічного танцю	146
ЗМІСТ	148

Наукове видання

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**Матеріали III Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців**

**19–20 травня 2010 року
м. Рівне**

Відповідальний за випуск – Войтович І.С.
Комп’ютерна верстка – Литвак А.М.

Формат 60*84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Romans.
Друк різнографний. Ум. друк арк. 30. Тираж 300 прим.

*Віддруковано засобами оперативної поліграфії ПП Самборський І.О.,
вул. Толстого, 3, м. Рівне, Україна, 33028.*